

Aukiolle oli kokoontunut suuri joukko ihmisiä. Betoniset ränsistyneen näköiset rakennukset ympäröivät aluetta. Myös iso osa ihmisistä näytti talojen tapaan kurjilta. Heidän vaatteensa olivat vanhat ja repaleiset. En ollut itsekään kovin kummoisen näköinen. Vuosikausia vanhat farkut oli paikattu useaan kertaan. Ne olivat alun perin isäni, jolta ne olivat siirtyneet isoveljelleni. Ja nyt ne olivat minun. Keskellä aukiota oli puinen lava jonka päällä oli niin ikään puinen puhujanpönttö. Pöntön takana seisojaksi tukeva silmälasipäinen mies. Puhujanpöntön päällä oli mikrofoni ja puisen lavan molemmin puolin nököttivät äänenvahvistimet. Mies rykäisi mikrofonin ja alkoi puhua. "Hyvät Terrapoliksen asukkaat. On taas tullut se aika vuodesta kun otamme selvää siitä kuka on sen arvoinen että voi jatkaa sukuaan. Kuten aiemminkin, kaikki kaksikymmentä vuotta täyttäneet valitsevat sen haluavatko lapsia vai eivät. Ne jotka haluavat lapsia, osallistuvat Kammiopeliin jossa testataan heidän kelpoisuutensa lisääntyä. Jos joku on saanut lapsen ennen kahdenkymmenen vuoden ikää, joutuu hän pakosta osallistumaan Kammiopeliin osoittaakseen kelpoisuutensa. Älkäämme unohtako että ennen Kammiopelin keksimistä Terrapolis oli niin ylikansoitettu ettei resursseja riittänyt kaikille." Kaikki tuntui epätodelliselta. Vatsassani oli perhosiä. Olin päättänyt osallistua Kammiopeliin. Tiesin toki riskit. Moni ei selvinnyt Kammiopelistä elävänä. Jonotin suuren betonirakennuksen edustalla. Sen julkisivulla sijaitsi kaksi ovea. Kummankin oven luota kiemurteli pitkä jono ihmisiä. Toinen jono johti leikkaussaliin jossa suoritettiin sterilointi. Toinen jono taas, se missä minä olin, johti odotussaliin jossa valmistauduttiin Kammiopeliä varten. Tähyilin edessäni olevaa jonoa. Olin tullut paikalle hieman myöhään ja iso osa osallistujista oli edelläni. Jossain siellä oli luultavasti myös tyttöystäväni. Kuikuilin edessäni olevien ihmisten ohi ja silloin näin hänet. Hän kääntyi ja katseemme kohtasivat. Hän hymyili ja heilutti kättään. Mieleni teki mennä hänen luokseen, mutta en kehdannut ryhtyä etuilemaan. Vihdoin pääsin jonottamasta ja sisälle rakennukseen. Avarassa salissa oli monta rivistöä penkkejä. Melkein kaikki olivat varattuja, mutta pari vapaata löytyi. Istuin tyhjälle tuolille. "Joukkue kaksikymmentäkaksi, Tom Johnson, Alyssa Rehn, Richard Prawl ja Helen Lester", kuului kuulutus katon rajassa olevasta kaiuttimesta. Jäykistyin kuin sähköiskun saaneena. Viimeinen nimi oli tyttöystäväni. Neljä mainittua ihmistä nousi. He seurasivat harmaaseen uniformuun pukeutunutta miestä sisäänkäyntiä vastakkaisella seinustalla olevalle ovelle ja siitä ulos. Odotus oli pitkä ja tuskallinen. Minun oli vaikea istua paikallani. Mieleni teki nousta paikaltani ja kävellä ympäriinsä. Vihdoin ovi avautui ja joukkue kaksikymmentäkaksi astui takaisin sisään. Valtava huojennuksen aalto pyyhkäisi. Tyttöystäväni oli elossa. Katseemme kohtasivat. Hän hymyili minulle, mutta hymy oli väsynyt ja hieman surumielinen. Syy siihen selvisi. Vain kolme neljästä ryhmän jäsenestä käveli ovesta. Tämä tarkoitti sitä että yksi heistä oli kuollut. Olin todella huojentunut siitä ettei se ollut tyttöystäväni. Joukkue johdatettiin kolmannesta ovesta. Kuulemani mukaan kyseessä oli toipumishuone, jossa selviytyjille tarjottiin ruokaa, juomaa ja lepoa sekä tarvittaessa lääkinnällistä hoitoa. Aika kului ja joukkueita kutsuttiin yksi toisensa jälkeen. Selviytyjät ohjattiin suoraan toipumishuoneisiin ilman mahdollisuutta puhua vielä vuoroaan odottavien kanssa. Näin estettiin se ettei kukaan saanut ennalta tietää minkälaisia haasteita oli edessä. Kun olin jo turtunut odottamiseen, kuului kaiuttimesta. "Joukkue kolmekymmentäviisi, Michael Hart, Mirjam Dexter, Adam Flinch ja Emilla Daewin." Kehoni sähköistyi ensimmäisen nimen kohdalla. Se oli minun nimeni. Nousimme ylös ja seurasimme harmaa-asuista miestä. Astuimme ulos rakennuksesta halkeilevalle asfalttikentälle. Meidät johdatettiin kohti suurta neliön muotoista betonirakennusta. Sen kyljessä oli iso kaksoisovi. Tulimme oven luokse. Oven vieressä seinällä oli sormenjälkitunnistin. Meitä johdattava mies painoi sormenjälkensä tunnistimeen. Kaksoisovet avautuivat. Mies viittoili meitä menemään ovesta sisään. Astuimme sisään, kun taas mies jäi

ulkopuolelle. Ovet heilahtivat kiinni, ja katossa olevat led-lamput syttyivät. Nyt kun olimme keskenämme oli luonteva hetki esittäytyä. Kättelin ensin pitkän mustatukkaisen nuorukaisen. Hän esittäytyi Adam Flinch:ksi. Tytöistä toinen oli ruskea-ihoinen, toinen hyvin vaalea. Vaalea oli Mirjam Dexter, tumma Emilia Daewin. Kävelimme pitkin oville eteenpäin johtavaa käytävää. Käytävän päässä oli toiset kaksoisovet. Ne aukenivat kun saavuimme niiden eteen. Kun olimme kaikki kulkeneet ovista, ne sulkeutuivat. Ne eivät enää auenneet. Olimme tulleet laajaan huoneeseen. Kaksoisovia vastapäisellä seinällä oli ovi, jossa oli neljä lukkoa. Sivuseinällä taas oli kymmenittäin koukkuja joissa roikkui avaimia. Avaimissa oli kussakin laatta, jossa oli numero. Numerot olivat järjestyksessä yhdestä sataan. Yllättäen kuului ääni katonrajassa olevasta kaiuttimesta: "Tervetuloa Kammiopelin ensimmäiseen haasteeseen. Tehtävänne on valita oikeat avaimet. Kukin avaimen numero vastaa lukossa olevan laskutehtävän vastaus. Aikaa tähän on kaksi minuuttia. Kun aika loppuu, kammiotäyttyy myrkyllisellä kaasulla."